

POSTANOWIENIE

26 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku M.G.

z udziałem A.G.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej M.G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z 24 września 2024 r., II Ca 314/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od M.G. na rzecz A.G. 5400 (pięć tysięcy czterysta)
złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

(M.M.)

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M.G. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej oddalającego apelację skarżącego w sprawie o podział majątku wspólnego prowadzonej z udziałem A.G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Przedstawił przy tym skrótowy wywód, z którego wynika, że w przekonaniu skarżącego Sąd drugiej instancji, podobnie jak wcześniej Sąd Rejonowy, błędnie ocenił, iż bliżej określony lokal mieszkalny należał do majątku osobistego uczestniczki, a nie – do majątku wspólnego (byłych) małżonków. Wnioskodawca wskazał przy tym na naruszenie art. 31 § 1 oraz art. 45 § 1 i 2 k.r.o., a także art. 567 § 1 k.p.c. Zasygnalizował również, że w sprawie pominięto „kwestie dotyczące rozliczenia i obowiązku zwrotu nakładów i wydatków poczynionych przez wnioskodawcę zarówno na rzecz majątku wspólnego jak i na rzecz majątku osobistego uczestniczki”. Żaden z tych wątków nie został wsparty argumentacją prawną, a skarżący poprzestał na przedstawieniu tez o zaistnieniu bliżej nieokreślonych naruszeń oraz o błędnej ocenie tego, do której masy majątkowej należało sporne mieszkanie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga

kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku skarżącego wymaganiom tym nie odpowiada i sprowadza się do postawienia tezy o dokonaniu przez Sąd Okręgowy błędnych ocen prawnych. Nie odniesiono się przy tym do obszernych wywodów Sądu drugiej instancji w przedmiocie przyczyn, dla których uznano, że sporne mieszkanie nie stanowiło elementu majątku wspólnego. Wnioskodawca nie przedstawił zatem argumentacji wymaganej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi. Odnośnie do kwestii nakładów uwagi skarżącego cechował wysoki stopień ogólności, wykluczający bezpośrednie i jednoznaczne powiązanie argumentacji z ocenami prawnymi wyrażonymi w niniejszej sprawie. Tego rodzaju wywody w oczywisty sposób nie odpowiadają unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przyczynie kasacyjnej, toteż nie mogły przełożyć się na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto mając na względzie sporne interesy uczestników, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]